

A világ témái most is kifogyhatatlanok,
s a te asszonyi eposzod
még mindig nincs megírva.

Még mindig csak csodállak, el sem igazodok
azon, amit általad tesz velem
ez a nyugton-forrongó, töprengve-boldog,
ágyunk köré otthont árasztó fényes szerelem.

Hol vagy? A mutatók görcsösen megfeszülnek,
s mint röögöt a lapát, tolják maguk előtt
a súlyos, megkövesedett időt,
ami még
jöttödиг hátra van.

De te már be is léptél puhán, a zajjal
teledongott, cirkás üvegen át.
Már ujjaimon tartalak, pórusaimból
virágoztatlak, te bódító ritka virág,
s már nem tudom, szívet érzek-e a mellkasomban,
vagy
tested verdeső vidám madarát!
S csak hallgatom, miféle morzejeleket
zenget elő a tárgyakból
fecskepárként
sikló gyönyörű kezéd.

LEHEL
ISTVÁN
RAJZA